

TAM TAM TAM

MĚSÍČNÍK ČESKÝCH A SLOVENSKÝCH SKAUTŮ V EXILU

ROČNÍK IV.

DUBEN

ČÍSLO

1977

Svatý Vojtěch

druhý pražský biskup

na zamyšlenou

Jistě víte, že není každý skautem, kdo má průkaz a nosí kroj. Jméno "scout" značí v angličtině totéž co stopař nebo zvěď, tedy někdo, kdo má určité vyjímečné vlastnosti a umí jich také využít. Někdo, kdo hledá správnou cestu, odvrací od ostatních neočekávaná nebezpečí, má na cestě vždy náskok před ostatními a je jim přitom vzorem.

Každý by chtěl takový být, ale jak dosáhneme takových vlastností, které by nás opravňovaly k tomu, nazývat se skutečnými skauty ? Jako vše v životě, má i toto svou cenu. Za peníze je mekoupíme, získat je není tak snadné.

Všemu či téměř všemu se můžeme naučit. Musíme však splnit jeden důležitý předpoklad : musíme se naučit vlastnosti, které říkáme sebeovládání. Je to schopnost přikázat sám sobě :

"Vylez z teplé postele, i když se ti vůbec nechce !"

"Mlč, i když tě jazyk svrbí !"

"Dej najíst ostatním a potom teprve si vezmi sám, i když se ti hlady kroutí žaludek !"

"Přejdi po lo km pochodu na slunci bez mrknutí oka kolem zurčící studánky, aniž se napíšeš !"

"Povzbud ostatní vtípem ve chvíli, kdy ti není do humoru !"

Onomu sebeovládání se můžeme naučit jen tak, že si dobrovolně ukládáme určitá omezení a dobrovolně se jim podřizujeme.

Skauti si takových omezení ukládají více, někdy aniž si to uvědomují. Třeba na táboře : Řídíme se denním řádem, myjeme se jen studenou vodou, pravidelně cvičíme, jsme nuceni udržovat pořádek a čistotu ve stanu a jeho okolí, spíme na tvrdém lůžku atd.

Jakmile se rozhodnu, že skautem chci být, znamená to, že tato omezení a pravidla - třeba skautský zákon - budu přísně dodržovat. Pro srovnání : D o b r o v o l n ě skočím do vody, jakmile však ve vodě jsem, m u s í m plavat, abych se neutopil.

Teď se konečně dostávám k tomu, co mám na srdci. Zlobí mne, když mně starší skaut řekne, že se ani na táboře neobejde bez cigarety. Připouštím, že je obtížné se zbavit tohoto zlovyku, když někdo kouří lo nebo 20 let. U vás mladých je to jiné. Uvědomte si, že mladý muž, který tvrdí, že bez cigarety nemůže být, se vlastně přiznává, že je slaboch, když potřebuje cigaretu na to, aby se cítil být ostatním rovnocenný.

S V A T Ý V O J T Ě C H

Svatý Vojtěch, zvaný též svatý Adalbert, žil před tisíci lety. Jak dávno tomu! A přece se stal nesmrtelným a je stále s úctou vzpomínán - nejen v Čechách, kde se narodil, ale též na Slovensku, v Maďarsku, Polsku, Slezsku, Prusku a Itálii, v zemích to, ve kterých působil jako biskup, mnich i jako misionář, šířící křesťanskou lásku.

Narodil se roku 956 na hradě Libici, v místě, kde se řeka Cídlina vlévá do Labe. V té době se zvolna šířilo Evropou křesťanství mezi pohanskými národy. Zprvu především šlechta přijímala učení Kristovo, které nejen hlásalo lásku k bližnímu, ale stalo se kolébkou všeskeré vzdělanosti. Založení prvního biskupství v Praze roku 975 byla událost nesmírně významná. Prvním biskupem se stal Němec Dětmar. Po jeho smrti nastoupil na jeho místo Vojtěch Slavník, šlechtický syn druhého nejmočnějšího rodu v Čechách. Vojtěchovi se dostalo vynikajícího vzdělání nejprve v rodných Čechách, pak na církevní škole v Magdeburku, kde pobyl 9 let. Po návratu domů se rozhodl pro povolání kněžské a -jak jsme již slyšeli -záhy byl povolán na uprázdňený biskupský stolec. Po několika letech se odebral do Říma. Mezi Přemyslovci a Slavníkovci došlo zatím k napětí a celý mocný rod na Libici byl vyvražděn. Vojtěch mezitím putoval zeměmi západní i východní Evropy a přičinil se o šíření křesťanství zejména v Maďarsku a Polsku. Nakonec se odebral do pohanských Prus při Baltickém moři /Ostpreussen/, aby tam šířil víru Kristovu, byl však zavražděn. Pochován byl v polském Hnězdně, které dodnes střeží jeho památku.

Odborka odborka odborka odborka odborka odborka odborka odborka odbo

Botanik.

Zná nejčastěji se vyskytující stromy, květiny a hospodářské rostliny a ví, jaký dávají užitek. Rozumí životním dějům v rostlinách. Ví, jak se rostliny vyživují a jak hospodaří s vodou. Ví, jaký úkol mají kořeny, stonky, listy a květy a jak se uplatňují v životě rostliny.

Zná základní rozdělení rostlinstva. Poznává častěji se vyskytující dřeviny i v zimě podle pupenů a kůry.

Uspořádá vkusně upravenou výstavku na př. 10 druhů stromů a pod. /kůry, větviček, listů, květů nebo plodů/.

Zná dobře rostliny jedovaté a nejedovaté, chráněné a léčivé.

Má kroužkové nebo jiné otisky 30 listů a květin, herbář nebo fotoalbum.

NA PRVNÍM JARNÍM VÝLETE

Jednu neděli mě probudilo slunce. Venku zpívali ptáci, vzduch voněl a takhle jarní nálada mě vyhnala do lesa. Dyl jsem zvědav, jestli už lesní rostliny a zvířata poznaly, že je konec zimy.

Nemusel jsem jít daleko. Už na cestě k lesu mě uvítaly zářivě žluté terče naší nejčasnější květiny, podbělu. Nezkoušený málem vykřikne „Pe-le, pampeliška!“ Ale ne - přece pampelišky (botanik říká „smetánky“) kvetou později, všechny žluté květy mají tvar jazyků vybíhajících ze středu, kdežto podběl má odlišné květy uprostřed terče a na jeho okrajích, a stonk nesoucí žlutý úbor je u smetanky hladký, u podbělu je pokryt šupinovitými lístky s tmavou špičkou. Proč, prosím vás, podběl? Co je na něm bílého? Spodní strana listů přece, proto pod-běl. Ale listy rostou až mnohem později.

Na okraji lesa, pod lesem, se něco modré. lodlodičky! Väšší prapradědové uměli kytky pojmenovat, co? Ale totáž rostlina má další jméno, jaterník. Je to její správné jméno, jako třeba sousedů kluk má na úředních papírech Josef, ale volá se na něho Pepo. I jaterník si název vysloužil: jednak jeho loňské listy, které přetrvaly zimu, mají nachově hnědou barvu jater, jednak se ho užívalo v lidovém léčitelství při jaterních nemocích. Budete-li pozorní, objevíte, že květy nemají vždy stejný počet modrých plátků: pět, sedm, deset, dvanáct. Takle vlastnost svědčí o tom, že jaterník patří do prastaré skupiny rostlin; když vznikla, příroda to ještě tak neuměla. Ani barva není jednotná: najdete květy modré, fialové, nachové, růžové, ba i bílé. Nebyl by to pěkný závod při družinovém nebo oddílovém výletě hledat různé formy a barvy?

Předvelikonoční pošta nám bohužel nedodala Lucerničku včas. Objeví se tedy až v příštím čísle. Prosíme laskavé čtenáře o pochopení a omluvu.

Více kvetoucích bylin jsem neviděl. Koniklece byly ještě v poupatech ... koniklece - teď mi určitě nebudete věřit, že „koniklece“ má něco společného s hořmi a klecí. To taky netvrdím: jméno vzniklo změnou hlásky a pochází ze staročeského „poniklece“; „poniklý“ znamená „skloněný“, podle formy jeho květů.

Viděl jsem houfy sluněček. Trouci vylézali ze zimních úkrytů a vyhřívali se na slunci. Jak to, že je jich tolik? Em ... vzpomínáte si, jak bylo loni sucho a horko? Takové počasí svědčí mšicím: když je chladno a deštivo, mšice špatně rostou a hynou. Protože se však mšice přemnožily, nacházela slunečka, jejich úhlavní nepřítelé, hojnost potravy. Sluneččí larvy se nemusely namáhat cestováním po větvích a hlodáním potravy, nýbrž se opaly jako Honza v pohádce buch-tami. Rychle dospívaly, kuklily se a nová slunečka pokračovala v tomto zdatném počínání: měla hodně potravy a proto i hodně vajíček. Tak to šlo kolem dokola; až nastala zima a všechno zalezlo do listů, do země, pod kůru. Jestli však letos bude rok na mšice chudý, nenajdou všechna slunečka a jejich larvy dost potravy, nebudou se tolik rozmnožovat a jejich počet klesne na normál.

Ivo

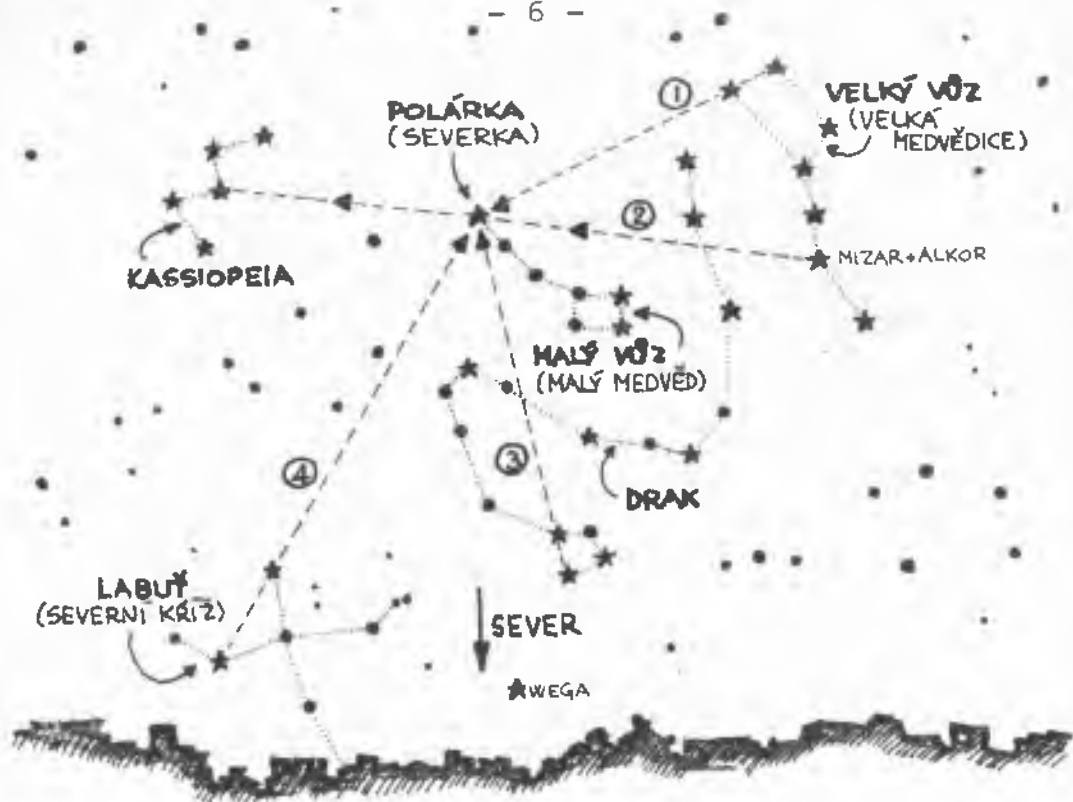
CO NÁS SPOJUJE

Brzy skončíme s vynatými slovy. Budete-li si je stále opakovat, zvyknete si na správný pravopis a nezmýlíte se. Češtinu nazýváme jazykem mateřským, protože jím mluví naše maminky. Snažte se ovládnout dobře mateřský jazyk - přinese vám to mnoho šťastných chvil, přátelství s bratry po celém světě, budete si moci přečíst krásné české knihy. Poznáte, že čím lépe ovládáte češtinu, tím lepší budou vaše známky i z jiných jazyků ve škole. Ten jeden jazyk, který ovládáte navíc, je poklad. Važte si ho!

Rubriku CO NÁS SPOJUJE přináší Tam-tam pravidelně od svého začátku. Snad je čtenářům k užitku. Daleko podrobněji a častěji se probírá mateřština

v české doplňovací škole

v Curychu, Kantonschulstr. 3 /poblíž Kunsthause/ každou sobotu od 3 do 5 hod. mimo prázdniny. Jsem obětavci, kteří tam dojíždějí až z Šafhúzu a z Zugu. Přijď také! Mimochoodem: najdeš tam i pár skautíků.

NĚKOLIK ZPŮSOBŮ URČENÍ POSICE SEVERKY:

- ① SPOJNICI „ZADNÍCH“ HVĚZD SOUHVĚZDÍ VELKÉHO VOZU ASI 5x PRODLOUŽÍME;
- ② SPOJNICE DVOUHVĚZDY OJE VELKÉHO VOZU A PROSTŘEDNÍ HVĚZDY SOUHVĚZDÍ KASSIOPEIY;
- ③ PRODLOUŽENÁ SPOJNICE DVOU HVĚZD SOUHVĚZDÍ DRAKA SMĚRUJE K SEVERCE;
- ④ STEJNĚ TAK I SPOJNICE DVOU „LEVÝCH“ HVĚZD SOUHVĚZDÍ LABUŤE.

POZN.: OBRÁZEK UKAZUJE POHLED NA SEVERNÍ OBLOHU

1. ÚNORA MEZI 19 ÷ 21 HOD
15. ÚNORA → 18 ÷ 20 HOD
1. BŘEZNA PO ZEBŘENÍ

SLUNEČNICE OTAČÍ KVĚT ZA SLUNCEM, I KDYŽ JE TOTO ZA MRAKEM !!

POVÍDÁNÍ: PŘI MĚSÍČKU

Tu a tam zastře měsíční tvář mráček.
Skautík Špuntík čte při baterce dopis.

Š.:Mám strašně prima kamaráda. Píše mi.
V.:Odkud ho znáš.

Š.:Z dovolené. Rád mu vyhovím.

V.:Jak to? Chce po tobě něco?

Š.:V každém dopise. Teď chce nějakou
indiánku. Rád je čte.

V.:Už ti něco sám nabídnul? Chtěl jsi?

Š.:Chtěl jsem pár fotek jeho města.
Dosud je neposlal. Asi zapoměl.

V.:Divný kamarád. Proč ho máš rád?

Š.:Vypravuje ohromné vtipy. A všichni
kluci ho na slovo poslouchají. Rádi!

V.:I na druhých žebroní, že?

Š.:Nežebroní. Jen píše:"Pošli mi..."

V.:To je sobec, ne přítel. Jen mu něco
odmítni, a bude po přátelství. Přátelé
si navzájem pomáhají, jeden se snaží vy-
hovět druhému, ne sobě. Nají podobné záj-
my. Přátelství je vzácná věc. O přátel-
ství se napsalo mnoho knih. Goethe a
Schiller byli přátelé. Také sv.Ignác
z Loyoly a sv.František Xaverský. Nejlep-
ším přítelem je Bůh. Dává nám všechno dob-
ré a my máme být také ochotni dát mu všech-
no. Na náš rozhovor s ním - modlitbu - od-
povídá činy. Čím ho víc milujeme, tím je
naše přátelství krásnější.

Š.:Teď chápu, co je přátelství. Jirka mi
pomáhá s úlohami, Toník půjčuje knihy -
to jsou moji přátelé. Pán Bůh mi dává zbra-
ví, dal mi hodné rodiče a tebe, bratře!

V.:Teď se musíš i ty snažit být dobrým pří-
telem svých přátel. A nyní - dobrou noc!

D Í V Ě Í H L Í D K A

Opět přichází svatý Jiří, patron skautů
a nás to vyláká ven. Tentokrát si ke svému
vuřtu nevezmete chleba, ale kotlík /pro ce-
lou družinu/a uložíte doň kilový balíček s
moukou, prášek do pečiva, trochu soli a va-
řečku. Budete potřebovat také pitnou vodu. Až
si připravíte ohniček na opékání vuřtů, pus-
tí se družinový pekař chutě do díla. Většiu-
nu mouky vysype do kotlíku, přidá sůl a pe-
čivový prášek a pozvolna přidává a zpracovává vodu -nakonec rukama,
omočenýma v mouce - až dostane těsto, které nelepí. A už se sežehne
družina, každý si namočí ruce ve zbytku mouky, utrhne kousek těsta,
namotá na klacík od buřtů jako hada a zvolna peče nad uhlíky. Dobré
je při pečení prozpěvovat, podporuje to trpělivost. Dobrý pekař vchu-
tí těsto ještě nějakou specialitou: kmínem, česnekem, cukrem ...dle
vlastní fantazie. Vrcholem pekařského umění jsou hadi, začalání kvas-
nicemi. Stačí sušené droždí /množství podle návodu/, rozředané ve
vlažné vodě. Těsto necháme vykynout buď už doma v teple /1-2 hodiny/,
nebo během her na slunci. Dobré pochutnání vám přeje *Jirka*

Bratr Lišák nám oznámil, že jdeme na výlet. Čekali jsme, že nás zavede do lesa, řekne, jak se jmenují různé stromy a květiny nebo nás zasvědí do umění, jak se tiše plížit po suchém chrastí nebo jehličí, ale vyšli jsme rovnou do města.

"Tak," povídá Lišák na začátku naší ulice, "teď dávejte dobrý pozor! Jdem!"

"Seřazeni?" ptal se Stopař.

"Ne. Projdeme touto ulicí. Dávejte na všechno pozor. Na všechno!" Sám kráčel za námi, my se loudali vpředu. Bylo dost horko.

"To je blbá zábava," zašeptal Muchomůrka, "Touhle ulicí jsem šel stokrát!"

"Já tu bydlím," řekl jsem otráveně. "Běhám tu denně do školy a nakupovat."

"Mám tu tetu," svěfoval se Pytlík. "Prima ženská. Má pro mě vždycky kus čokolády."

"My bydlíme na druhém konci města. Zde je moc hlučno," oznamoval Bábovka.

"Člověk si zvykne. Co vystavěli novou dálnici, není to už tak zlé."

Tak jsme se bavili, až jsme došli k poslednímu číslu - 234. Pak jsme se vrátili do našeho dřevěného baráku.

"Teď rozdám papíry a tužky a napíšete všechno, co jste v ulici viděli," povídá Lišák. "Jak vypadají domy, obchody, zahrádky, koho jsme potkali, jak byl oblečen, jaká auta jela kolem, kdo v nich seděl, prostě všechno. Můžete to i nakreslit." Otevřeli jsme úžasem ústa a dívali se rozpačitě jeden na druhého.

"Upozornil jsem vás přece, abyste dávali pozor, že? Dvakrát!" Zatím co Lišák rozdával papíry a tužky, uvědomovali jsme si, že místo abychom bystře - jak se sluší na skauta - pozorovali, loudali jsme se, byli otráveni, a žvanili. Ach co, raději napnu mozkové buňky, řekl jsem si. Ostatní kluci asi došli ke stejnému závěru. Okusovali tužky a chvílemi psali. Lišák se mile usmíval. Za půl hodiny udělal stop!

"Muchomůrko, začni!" povzbudil nejjedovatějšího skautíka.

"Hm - no - já viděl ženskou, jak škobrtla při nastupování do autobusu," začal váhavě a šilhal do papírku, "pak holku, které upadl pomeranč a pána s bílou holí. Dva psy a zahrádku s maceškami a druhou, kde zral rybíz..." Viděl toho dost, náš Muchomůrka, přesto, že mu celou cestu jela pusa jako namastěná.

"A co Bábovka," obrátil se Lišák na dalšího.

"Já slyšel letadlo, šel kolem cukrářství, kde prodávali jahodovou zmrzlinu, viděl jsem dvě holky se zmrzlinou a jedna nesla dort v krabici..."

"Popiš nám to děvčátko?" útočil Lišák.

Bábovka svrástil čelo: "No - obyčejná holka. Měla červenou sukní a zástěru s kvítečkama, Jinak..." pokrčil rameny.

"Jaké měla vlasy?" zeptal se Lišák.

"Vlasy? Hm...vlasy.." uvažoval chvilku, ale nevzpomněl si.

"Kdo ví, jaké měla vlasy?" ptal se Lišák ostatních.

Bídló vymrštil ruku jako ve škole: "Prosím, blond ofinu, trochu kudrnaté..."

Bídlův tatínek je totiž holičem a Bídló mu občas pomáhá, umývat vlasy a tak.

"Co ty jsi pozoroval, Jirko?" Popsal jsem mu perfektně ulici, i na některé lidi jsem si pamatoval, třebaš na klepnu od naproti, která věčně z okna pozoruje lidi jako had. Než mě mohl Lišák pochválit, řekl jsem, že v té ulici bydlím. "Upřímnost je také skautská ctnost," pochválil mě Lišák. "Kolik autobusů je-
lo kolem? Jaká auta? Koho jsme potkali?"

"Potkali jsme mateřskou školku," přimhouřil jsem oči a snažil si představit znovu ulici, "paní učitelka měla růžové šaty s bílými tečkami a dětí bylo dvá-
náct. Jedno bylo černoušek. Vzadu šla praktikantka v černé sukni a žluté ha-
lence. Měla zlaté hodinky, modrou broží a červený náramek. Červené boty."
Viděl jsem všechno jako v biografu. Když jsem skončil, kluci chvíli mlčeli.
"No jo - jeho táta je policejním komisařem, má to v krvi," řekl znechuceně
Stopař.

"Možné," připustil Lišák, "ale my jsme skauti, proto nám to do krve musí pře-
jít také. Všeho si musíme všimnout a všechno udržet v mysli. Možná, že se nám
to bude hodit, až nám v televizi popíší zločince..."

"A někdo z nás si vzpomene, že ho viděl, řekne to policii a dostane deset
tisíc odměny a za to si koupíme novou, krásnou klubovnu!" vykřiknul praktic-
ký Krejcar. Všichni se rozesmáli a Lišák řekl, že je to výborný nápad a mimo-
to je vidět, že Krejcar je nesobecký a myslí na dobro všech, což je také
skautská vlastnost. Byli jsme všichni na jeho pochvalu hrdí a řekli jsme si,
že ode dneška budeme chodit s otevřenýma očima a nataženýma ušima. Fakt!

A b s c h r i f t.

Der Reichsprotector
in Böhmen und Mähren

Prag, den 28. Oktober 1940.

BdS. I - 366/40 gRS

V e r f ü g u n g .

Der Reichsprotector in Böhmen und Mähren hat auf Grund des § 13 der Verordnung über den Aufbau der Verwaltung und die Deutsche Sicherheitspolizei im Protektorat Böhmen und Mähren vom 1. 9. 1939 /RGBI. I.S.1681/ nachstehende Verfügung getroffen:

Die Vereine "Pfadfinderverband Junak-Junák" und "Vereinigung der Freunde des Junak-Sdruženi přátelů Junaka" werden mit allen ihren Unter- und Nebengliederungen hiermit aufgelöst.

Der Reichsminister des Innern hat im Einvernehmen mit mir festgestellt, dass das Vermögen dieser Vereine der Förderung reichsfeindlicher Bestrebungen gedient hat. Demnach wird das gesamte Vermögen des Pfadfinderverbandes Junák und der Vereinigung der Freunde des Junak, sowie ihrer Unter- und Nebengliederungen gem. § 1 der Verordnung vom 4. Oktober 1939 / RGBI I, S. 1198 / über die Einziehung von Vermögen im Protektorat Böhmen und Mähren hiermit zu Gunsten des Deutschen Reiches eingezogen.

Die Erfassung und Sicherstellung desselben obliegt der Geheimen Staatspolizei.

Der Reichsprotector in Böhmen und Mähren

In Vertretung

gez. F r a n k
Staatssekretär

Beglaubigt:
Unterschrift
Kanzleiangeestellte.

/Siegel/

F.d.Richtigkeit d.Abschrift

Kanzleiangeestellte.

← TO BYSTE NEVĚŘILI, jaký je Jestřáb sběratel. Známky, odznaky, zkratka všechno, co zavání skautingem. A teď spláčil opravdu vzácnost : dokument zákazu Junáka nacisty. Razítko nebylo už moc zřetelné, tak ho trochu "oživil". Dodává k tomu : "Komunisti nás rozehnali dvakrát, ale žádnou bumášku nám do ruky nedali."

D ů l e ž i t é ! D ů l e ž i t é ! D ů l e ž i t é ! ! ! ! !
Staša nám hlásí změnu termínu svého tábora Černý les II. Definitivní datum : 24.7 až 14.8.1977 ; poplatek činí 240 DM.

Skautské písně

Několik posudků naší kazety z úst povolanych :

SKAUTES, M. J a n e č e k KANADSKÉ LISTY : Byl jsem moc potěšen kazetou se skautskými písněmi a dívím se, že jsme na něco podobného nepřišli už dřív. Je to znamenitá pomůcka při letních táborech, když se děti učí novou melodií. Přestože jde o zpěváky-amatéry písně zní velmi dobře. Slova jsou jasně srozumitelná. Zkratka : povedlo se Vám to !

V e l e n : Dostali jsme pásky s nahrávanými písničkami z tábora. Dva dny jsme to hráli dokoř a ještě si to tu a tam spustíme. Je to skutečně něco. Tady alyším ty dětské a školní sbory. To je knou-rání. - Ty vaše děti skutečně zpívají a ukázalo se, že to jde, i když jsou často z různých zemí a mají trochu toho italského, rakouského, holandského cizího přízvuku. Jsme národ muzikantů, to se nedá nic dělat a nemůže se to upřít. Jsme oba na ně pyšní.

V e l e n k a : Zo všetkých piesní najviac ma dojima "Písničku Ti zazpívam ... nejbližší jsi mi Ty, můj Ježíši" - a myslím si v duchu kto ju jak do táborového programu piesní - tak aj ideológie dokázal umiesniť - moje ocenenie a sympatie patria jemu.
P r a h a : děkuji za kazetu s písničkami, které mám tak ráda. Přehrála jsem jí u známého na kotouč, aby se originál tolik neohrál.

Uzávěrka květnového čísla - 6.5.77

Redakční kruh Tam-tamu : Cookie, Pírátko a spol.

Předplatné činí pro čtenáře z CH Fr 14,-, z ostatní Evropy DM 15,-

Bankovní spojení :

ze zámoří \$ Ā,-

Schweizerische Volksbank Murten, Konto 30/10771/33 - Tschechoslowackische Pfadfinder. Postscheckkonto banky 17-988 Fribourg /Schweiz/.

Čtenáři z Německa mohou použít též konta v BRD :

Rüsselsheimer Volksbank, BLZ 500 930 00 , 6090 Rüsselsheim,

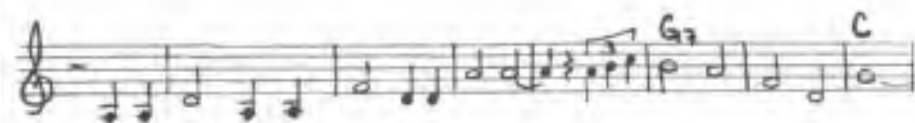
Kto.Nr.200845.02 Tschechoslowackische Pfadfinder i.d.BRD.

A.Z. 3000 Bern 1
Postretouren an :
Postfach 295
CH-8021 Zürich 1
Verband der
Tschechoslowakischen
Pfadfinder in der Schweiz.

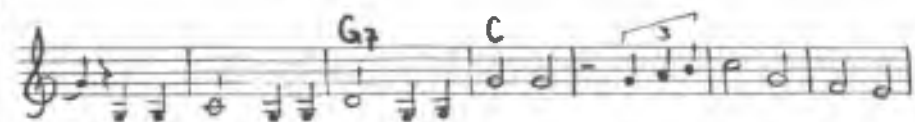
Vítězné mládí

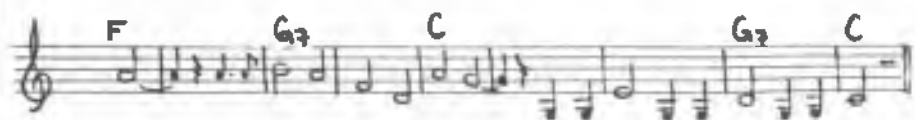
Kráčí vpřed junáků nové mlá-dí a jemu patří právo žít.

Volá vás do svých řad kamarádi života radost s ním prožít.

Slyšte hlas, volá vás rychle k dílu. Radostné kráčet k jasným

dnům. Jaro země dá vám sílu - trubka zní, volá vás k junákům!

2. Vzhůru k nám, tam, kde zní zpěvek tabor, hory kde orlů domov jsou;
bystřin dech, ptáků zpěv, větrů nápor, zázraky lesa k toulkám zvou;
slunce zář jasná tvář, srdce hoří, oči se zvednou k obíakům,
družnost novou krásu tvoří, pojďte k nám, k veselým junákům!

3. Kráčí vpřed junáků nová síla oddaná zemi otců svých,
kdo jsi mlád, chop se hned toho díla, vesele zní náš mladý smích.
Myšlenkou, odvahou, srdcem čistým za pevnou pravdou chceme stát,
s námi kráčeť k cílům lidským, noční tmou táborák začal plát.